

bet daži ar mani nerunā, lai gan man tie ļoti patīk. Ja mēs apzināti, ar atvērtu sirdi, pateicību ejam dabā, augs ar krāsu, smaržu, arī nepatīkamu aromātu cenšas mums kaut ko pateikt. Ir augi, kas attīra no svešām enerģijām, taču kalme atbrīvo no iekšējiem bubuļiem, prāta blusām,» par kalmi turpina stāstīt ziedu meitene. «Šie bubuļi ir reāla enerģija, kas dzīvo mūsos un pavedina uz netikumiem – mudina iedzert šņabīti, uzspēlēt kazino, uzpīpēt. Tā barojas no mūsu enerģijas nevis tajā brīdī, kad nododamies netikumam, bet tad, kad to nožēlojam. Brīdī, kad dusmojamies uz sevi – nu, kāpēc es pacēlu mēriņu, nospēlēju pēdējos desmit eiro –, nedrīkst sevi šausīt. Ezoterikā māca: nekad nenozēlo izdarīto! Ja apēdi vakarā bulciņu – lai! –, dzīvo tālāk. Kalmes saknes ziedūdens vai ēteriskā eļļa palīdz attīrīt ķermeni no sevis šausīšanas, nožēlas enerģijas. Ja nav pie rokas toniks, var paņemt auga sakni, sasmalcināt, samalt dzirnaviņās un lietot kopā ar sāli kā skrubi, ejot dušā vai pirtī. Kalmes vibrācijas palīdz ieraudzīt tās divas puses mūsos, kas savā starpā cīnās, izgaismo to, no kā vajadzētu atbrīvoties. Apzinoties šo destruktīvo spēku, rodas vēlme no tā atbrīvoties. Un kalme palīdz.»

Saprasties ar augiem, izzināt koku, puķu, zāliņu dabu nevar iemācīties skolā, šo arodu vai nu manto no paaudzes paaudzē, vai apgūst darot. «Bērnībā ar vecmammu staigājām pa mežu, pļavu, lasījām zālītes tējām, kopā gājām uz pirti,» stāsta Solvita. «Pirms pāršanās viņa piestā saspieda augus un gatavoja sejas maskas, smērēja uz ādas. Vecmamma aizgāja, kad biju maza, taču šis atmiņas manī ir saglabājušās. Sākumā mani uzrunāja ziedūdeņi, jo es tajos sajutu lielu spēku, un tikai vēlāk sāku nodarboties ar ēterisko eļļu gatavošanu. Lietojot ziedūdeņi jeb – zinātniski pareizāk – hidrolātu, problēmas cēloni var atrisināt mentālajā laukā un smalkajā plānā, jo fiziskajā ķermenī slimība atspoguļojas jau kā sekas. Auga vibrācijas izmaina cilvēka enerģētiku, emocijas, un problēma pazūd it kā pati no sevis.»

UPENE SMIRD?!

«Gatavojot ziedūdeņus un ēteriskās eļļas, es daudz eksperimentēju.

Pavasārī veikalā ieraudzīju hidrolātu *Buruļu lazda* un domāju – kāpēc mums jālieto toniks, kas gatavots no ārzemēs augoša auga, ja Latvijā aug enerģētiski spēcīga lazda? Manai draudzenei laukos Berlīnes krustojumā (*Jā, jā, tieši tā sauc šo vietu, kas atrodas netālu no Suntažiem starp Siguldu un Ķegumu. – aut.*), tūrot cirsma, bija nozāģētas lazdas. Tās vēl bija dzīvas un dzina pumpurus. Divas nedēļas abas lēkājām pa cirsma un vācām tievos lazdu zarus. Tas bija smags darbs, taču mums izdevās savākt četrus kartupeļu maisus sasmalcinātu lazdas zaru mizas. Tik liels apjoms sasmalcinātu augu bija nepieciešams destilācijas aparātam, lai tehnoloģiski iegūtu augu esenci. Sasmalcinātiem lazdu zariem piebēru nedaudz pelašķu ziedus un destilācijas procesā ieguvu rudzupuķu zilās krāsas ēterisko eļļu. Domāju, ka brīnišķīgā krāsa radās no pelašķu ziediem, taču, kad destilēju tikai pelašķu ziedus, eļļa bija caurspīdīga. Izrādās, tā kļūst zila, pievienojot auga zaļo daļu. Tātad – rudzupuķu zilo krāsu veido lazdas miza! Tas man bija patīkams atklājums. Krāsai ir liela nozīme dziedināšanā, jo arī krāsai ir enerģija, noteiktas vibrācijas. Piemēram, gārsas ēteriskā eļļa ir tirkīz zilā krāsā, samtenes – dzeltenā, kumelītes – tumši zilā vai zaļā, vibotnes ziedu – debeszilā.»

Priedes, egles, kadiķa, kalmes saknes, gārsas, ievas mizas, samtenes un citas ēteriskās eļļas un hidrolāti top Solvitas Kūnas darbnīcā.

Ejot dabā, Solvita ieklausās sirds sajūtās, informācijā un vibrācijās, ko augs cenšas viņai pavēstīt. «Es eju pa pļavu un domāju – ko es vēl jaunu varētu pamēģināt. Salasīju vaivariņu ziedus, no kuriem destilēšanas procesā ieguvu tirkīzzilu esenci. No auga atdalījās balta, kokosa sviestam līdzīga pasta. No ķīmiķiem uzzināju, ka tas ir ledols – viela, kas apreibina, purvā lasot dzērvenes. Vaivariņu daudzi uzskata par indīgu, taču, papētot auga iedarbību, uzzināju, ka Austrumu tautu tradīcijās to uzskata par ilgmūžības simbolu. Vaivariņš palīdz cilvēkam atbrīvoties no rāmjiem, kuros esam ielikti no bērnības. Mums māca – puikas neraud, bērni nedrīkst jaukties pieaugušo sarunās, meitenei jāsež ar taisni saliktām kājām, dzīvē ir jāzodara tas, jāpaveic šitas... Tiklīdz cilvēks atbrīvojas no citu uzliktajiem rāmjiem, viņš kļūst brīvs, sekojot sirds aicinājumam, nodarbojas ar to, kas viņam patīk, un kļūst veselāks, laimīgāks, ilgāk dzīvo. Taču ir vajadzīgas arī robežas, morāles un ētikas kodekss, lai cits citam nenodarām pāri, tāpēc vaivariņš ir indīgs. Šis augs pirmām kārtām aicina būt patiesam pret sevi, nedarīt pāri sev, nebūt liekulim.

Liekulība ir cilvēces lielākā problēma. Tā ir nepzināta izlikšanās, kas kļuvusi par normu. Augi neliekuļo, tie ir patiesi, jo nav zaudējuši saikni ar dievišķo pasauli. Mēs uz augiem varam skatīties kā spoguļi, ieraugot savu patieso seju. Ja cilvēkam nepatīk kāda auga aromāts, jāpapēta, ar kādām rakstura šķautnēm, emocijām viņam sevi ir jāstrādā. Pieejot pie upeņu krūma vai sagriežot upeņu pirts slotu, daži sajūt nevis saldeno upeņu aromātu, bet kaķa čuru smaku. Nē, krūmam nav gājis garām runcis, ieziņēdams savu teritoriju, tas nozīmē, ka augs atbildējis ar vibrācijām, kas staro no cilvēka. Es upeni bildītē ieraudzīju kā mazu bērnu, kas mīl savu mammu neatkarīgi no tā, vai viņa ir valsts prezidente vai pagrimusi sieviete. Ja cilvēks pieiet pie upeņu krūma ar pretenzijām, negatīvām emocijām, tas signalizē ar nepatīkamu aromātu.

Viss ir enerģija. Arī cilvēkiem, augiem, dzīvniekiem, akmeņiem, krāsām, skaņām, telpai, laikam, gaisam ir vibrācijas, un mēs cits ar citu rezonējam, īpaši pamanot tos, kas atbilst